

VINGSLAG

KYRKSLÄTTS SVENSKA FÖRSAMLING

3~2011

Barnens
jultraditioner
förr och nu

Märtha Kevin berättar om
jularna och livet i Porkkala
förr i tiden

Adventstiden

Andra söndagen i advent

Sö 4.12 kl. 10 **högmässa** i Haapajärvi kyrka, Monica Heikel-Nyberg, Susann Joki.
Kl. 12 **högmässa** i Kyrkslätts kyrka. Monica Heikel-Nyberg, Susann Joki.

Självständighetsdagen

Ti 6.12 kl. 11.30 **kransnedläggning vid hjältegraven.**
Kl. 12 **tvåspråkig gudstjänst** i Kyrkslätts kyrka, Aino-Karin Lovén, Timo Posti, Henrico Stewen, Tarja Viitanen. St. Michael Brass och Ungdomskören Merituuli medverkar.

Tredje söndagen i advent

Sö 11.12 kl. 12 **högmässa** i Kyrkslätts kyrka, Lars-Henrik Höglund, Susann Joki.

Luciadagen

Ti 13.12 kl. 17.15 **tvåspråkig Lucia-andakt** i Kyrkslätts kyrka, Monica Heikel-Nyberg, Hannu Suni, Ilona Nyman, Birgitta Lindell, Pia Hosio. Kröning av Lucia, Kyrkslättsnejdens Ungdomsförbund.

Fjärde söndagen i advent

Sö 18.12 kl. 12 **högmässa** i Kyrkslätts kyrka, Aino-Karin Lovén, Henrico Stewen.

Julandakter för småbarn

Må 12.12 kl. 9.30 och 10.15 i **Kyrkslätts kyrka**, Monica Heikel-Nyberg, Gun Nylund, Susann Joki.
To 15.12 kl. 9.30 i **Haapajärvi kyrka**, Monica Heikel-Nyberg, Gun Nylund, Susann Joki.
Fre 16.12 kl. 9.30 och 10.15 i **Masaby kyrka**, Monica Heikel-Nyberg, Gun Nylund, Susann Joki. Familjer som inte är med i någon av församlingens grupper är också välkomna!

Julkonsserter

Lö 3.12 kl. 18 **Kyrkslätts Damkörs julkonsert** "När det lider mot jul" i Masaby kyrka. Kören sjunger Mozarts Missa brevis in B med solister och orgel, samt julsånger på svenska, finska och engelska. Timo-Juhani Kyllönen dirigerar, organist är Julia Tamminen och solister Maria Luz Peres Llanas samt Aurora och Olivia Kyllönen. Programblad 10 € inkl. glögg och pepparkakor. Hjärtligt välkommen!

Må 19.12 kl. 19 **Kyrkslätts Manskörs julkonsert** i Kyrkslätts kyrka.

www.kyrkslattsvenska.fi

Julhelgen

Julafton

Lö 24.12 kl. 14.30 **Julbön med små och stora** i Kyrkslätts kyrka, Lars-Henrik Höglund, Susann Joki, Henrico Stewen.

Kl. 15.30 **Julbön** i Kyrkslätts kyrka, Monica Heikel-Nyberg, Susann Joki, Henrico Stewen.

Kl. 17 **Julbön** i Haapajärvi kyrka, Monica Heikel-Nyberg, Susann Joki.

Juldagen

Sö 25.12 kl. 6 **Julotta** i Kyrkslätts kyrka, Aino-Karin Lovén, Susann Joki.

Kl. 8 **Julotta** i Haapajärvi kyrka, Aino-Karin Lovén, Susann Joki. Kerstin Munck, solosång.

Annandag Jul

Må 26.12 kl. 16 (OBS tiden!) **De Vackraste Julsångerna** i Kyrkslätts kyrka. Monica Heikel-Nyberg, Henrico Stewen. Ingen högmässa i Kyrkslätts kyrka kl. 12.

Nyårsdagen

Sö 1.1 kl. 16 (OBS tiden!) **högmässa** i Kyrkslätts kyrka, Lars-Henrik Höglund, Susann Joki.

De Vackraste Julsångerna

To 15.12 kl. 18.30 i **Masaby kyrka**, Aino-Karin Lovén, Henrico Stewen.

Annandag Jul

Må 26.12 kl. 16 (OBS tiden!) i **Kyrkslätts kyrka**. Monica Heikel-Nyberg, Henrico Stewen. Ingen högmässa i Kyrkslätts kyrka kl. 12.

Trettondagen

Fre 6.1 kl. 12 (OBS tiden!) **De Vackraste Julsångerna** i Haapajärvi kyrka, Aino-Karin Lovén, Henrico Stewen. Ingen högmässa i Kyrkslätts kyrka kl. 12.

Julen på gravgårdarna

Under julhelgen kan ljus tändas på gravgårdarna i Kyrkslätt, även till minnet av anhöriga som är begravda på andra orter. På nya begravningsplatsens utvidgning i centrum finns en plats utmärkt med granris och brinnande ljus. På Haapajärvi begravningsplats kan ljuset lämnas på muren till minneslunden.

Fred i Europa

I det krisdrabbade Europa söker man febrilt efter ledare som kan lotsa sina länder genom krisen. Korrumperade och slösaktiga regeringar byts ut och så hoppas man att de nya ledarna skall kunna rädda ekonomin. För varje nytt försök falnar hoppet om en förändring och förtroendet för politiker sjunker. Våra ledare verkar vara för egoistiska eller inte tillräckligt starka. Vem skall rädda oss?

I detta ljus kan vi kanske ana att Bibelns profetior om en stark ledare som för en tid skall rädda Europa inte är så långsökta. Denna ledare skall lyckas med konsten att skapa en stark ekonomi och skapa fred och ordning. Problemet är att han skall använda oinskränkt makt och dessutom utropa sig till en gud. Vi känner igen mönstret från historien. Kaos skapar högmodiga enväldshärskare som utmanar Gud och tvingar andra människor till lydhet.

Bibelns förklaring till varför det går så här är att när människan inte vill underordna sig Gud och rikta sitt hopp till honom, vänds förväntningarna mot människor. Ingen människa klarar av sådana förväntningar. Allra minst att reda upp tidigare ledares synder. Europas kris kan alltså ses som en följd av Europas avfall från Gud och tidigare gällande kristna värderingar. Den tidigare avskydda dödssynden Girighet har blivit Europas avgud.

Men Bibeln målar också upp en annan bild: Den enda rätta Frälsaren, Herren Kristus, är på väg. Ju mörkare hotbilder vi ser, desto tydligare kan vi också ana ljuset från framtiden. Det är klart att det då handlar om tro och hopp. Vi kanske tycker att inget tyder på att det här är sant. Men om vi går till oss själva och känner efter, har vi alla en djup längtan inom oss efter en Räddare, en Messias. Det är därför vi ställer så stora krav på varandra. Vi kan förklara detta psykologiskt med barnets förväntan på att föräldrarna skall ställa allt till rätta igen. Men det kan också vara så att Gud har lagt denna längtan i oss. Längtan efter honom, att han äntligen skall få all makt, inte bara i himlen utan just på denna kaotiska jord.

Denna längtan får sitt svar i julens budskap: ”Var inte rädda... i dag har en Frälsare fötts åt er... och han är Messias, Herren”. Och änglarna ackompanjerar budskapet med kören: ”Ära i höjden åt Gud och PÅ JORDEN FRED.”

Också för Europa.

Lars-Henrik Höglund
kyrkoherde

INNEHÅLL:

Julprogram 2011	2
Ledaren: Fred i Europa	3
Vi får Vingslag – åsikter om tidningen	4
Barnens jultraditioner förr och nu	4
Julsaga av Monica Heikel-Nyberg	5
"Jag vill minnas det vackra i livet" – Märtha Kevin berättar om jularna och livet i Porkala förr i tiden	6
Snart börjar det igen – vårterminens verksamhet	8

Pärmbild:

Julia Sandström,
Sondra och Alexander Hill
tillsammans med julgubben.
Foto: Yvonne Sandström

VINGSLAGS REDAKTION:

Lars-Henrik Höglund,
chefredaktör, ansvarig utgivare
Sheila Liljeberg-Elgert, redaktör
Richard Elgert, layout

Redaktionens adress:

Kyrksläotts svenska församling
PB 26, 02401 Kyrkslätt

Tryckeri:

Oy Lito-Print Ab
ISSN 0786-4868

Redaktionsråd:

Sigbritt Backman
Tove Fagerholm
Jonas Hermansson
Sheila Liljeberg-Elgert
Guy Nordström
Oskar Rönnberg
Margareta Öfverström
Regina Söderblom,
sekreterare

Vi får Vingslag – åsikter om tidningen

I barnböckerna om Mamma Mu och Kråkan händer det ibland att Kråkan upprört flaxar omkring och kraxar: ”Jag får vingslag!” Men vad tycker församlingsmedlemmarna då de får Vingslag? Vill de ha den också i fortsättningen?

I förra numret ingick en enkät, där församlingsmedlemmarnas åsikter efterlystes. Vi fick in 170 svar, antalet tidningar var 3 200 och svarsprocenten var 5,31, vilket i kyrkliga sammanhang är en rätt hög procentandel. **Maria Borg-Karlsson** på pastorskansliet har sammanställt resultatet i tabellform.

Från pärm till pärm

120 svarare läser Vingslag från pärm till pärm. 73 sparar den för att senare kolla församlingens program, 38 läser valda delar. 6 är inte intresserade av tidningen. 87 personer läser allt. 82 personer läser helst intervjuer. Reportagen är omtyckta och ledaren och informationen om församlingens verksamhet har sin läsekrets. Bara 4 av dem som svarat läser ”ingenting”. Ett önskemål är ”intervjuer också med människor i arbetsför ålder” och fler aktuella reportage.

Av enkätsvaren kommer det tydligt fram att en stor majoritet, 147 personer, också i fortsättningen vill ha Vingslag som en tryckt tidning. 13 personer ”vet inte” och 7 personer svarar nej.

Inte så stort webbintresse

Bland svararna tycks intresset för församlingens webbplats www.kyrkslattsvenska.fi, där också Vingslag finns i pdf-format, inte vara så stort. Hela 105 personer läser aldrig informationen på webbsidan, men bara 4 läser alltid Vingslag på webben. 23 använder alltid webbsidan som infokanal. 13 svarare saknar dator.

De slutsatser informationsdirektionen i församlingen, som också är Vingslags redaktionsråd, kan dra av enkäten är att Vingslag kan och ska fortsätta att utkomma också år 2012. Förstås är synpunkter, åsikter och önskemål fortfarande välkomna – hör gärna av dig! Kontaktuppgifter finns i redaktionsrutan på s. 3.

Sheila Liljeberg-Elgert

Barnens jultraditioner förr och nu

Alla har vi jultraditioner, i våra familjer, i skolor, i klubbar och på eftisar. Vissa jultraditioner är de samma årtionde efter årtionde och har sina rötter från farmors mormors tid, medan andra är nya.

Vi förbereder alla julen på olika sätt, man bakar kanske pepparkakor, några köper färdig deg medan andra lagar sin deg själva. Resultatet och traditionen är ändå den samma. Några av oss klipper, limmar och klistrar sina julkort, andra ritar själv och en del gör fotokort, medan andra skickar textmeddelanden.

Ändå håller de flesta fast vid traditionen med julhälsningar. Vare sig de är av plast eller traditionellt hämtade från skogen har de flesta av oss en julgran eller som en lite modernare variant kanske en tall. Detta julträd dekorerar sedan med olika prydnader. I barnfamiljer pryds julgranen ofta av hemgjorda prydnader, precis som förr i tiden, medan man i endel hem föredrar nya glansiga plastbollar.

Det är tanken som räknas

Julklapparna är ju också en gammal tradition som lever kvar. Förr i tiden kunde julklapparna ofta vara yllesockor, vantar eller andra praktiska plagg, eller egenhändigt gjorda leksaker som någon snickrat, medan det nuförtiden oftast finns en hel del nya fina leksaker med en massa ljud i paketet. Ändå är det ju fortfarande tanken som räknas.

Barnens jul börjar oftast då de får öppna julkalenderns första lucka, sedan firas dagis, klubbarnas och skolans julfester.

Traditionell julafton

På julafton åker vår familj traditionellt till julkyrkan, där äldsta dottern brukar vara med i jultablån och sedan brukar vi åka till begravningsplatserna för att minnas förfäder och lämna också dem en liten julhälsning i form av ett ljus och kanske lite julblommor. Sedan firas julafton med traditionell julmat, lådor och skinka. Hos oss brukar äldsta dottern läsa julevangeliet på kvällen medan vi väntar på att julgubben skall komma.

Jag upplever att jultraditionerna har bevarats ganska likadana som förr, fast de har moderniserats lite. Man åker inte längre med häst och kärra till kyrkan, man lagar inte kanske all julmat själv längre och man köper en hel del av allt som behövs för julen, och man sjunger kanske inte samma julsånger och psalmer som förut. Men trots detta så är det samma förberedelser som görs inför julen år efter år.

Yvonne Sandström, barnledare

Julsaga

Det var en gång en liten musflicka som hette Mucia. Hon bodde tillsammans med sin mamma och sin pappa och alla sina syskon bakom orgeln. Och orgeln, den stod i en gammal stenkyrka långt borta nånstans, ja kanske är det just den kyrkan som du går till nu på julafton.

I kyrkan fanns egentligen allt vad en liten musflicka behövde. Vatten att dricka fanns i blomvaserna, ljusstumpar att gnaga på fanns det gott om i sakristian – ja, det brukade till och med finnas en ask med eucalyptuspastiller bakom nothyllan vid orgeln. Men också de finaste vita stearinljus smakar trist ibland...

Förra veckan hade Mucia och hennes storebror följt med till julbasaren. Det var egentligen ett misstag, för de hade varit så fullt sysselsatta att gnaga på pepparkakorna i vaktmästarens korg att de inte märkte när korgen bars iväg... De blev allt ganska förskräckta när de märkte vart de hade kommit: ett jättestort rum fullt med bord och mas-

sor av människor som rusade av och an och knuffades mellan borden.

Vaktmästaren lyfte ut sina pepparkakspåsar ur korgen. Mucia och hennes bror satt blickstill i sin påse och hoppades att ingen skulle märka att några av pepparkakorna var misstänkt mjuka och luddiga.

Genom pappret hörde de människornas röster högt uppifrån.

”Ja, jag hoppas sannerligen att jag hinner med allt före jul? Fönstrena är ännu otvättade, och inte har jag hunnit ta ut mattorna... Och så kommer ju Birgers bror, och det vet man ju hur det blir. Glögg och snaps hela helgen, och bara bråk...”

”Ska du säga, som ändå har familj! Tänk på mig som får fira julen ensam för jag vet inte hur många gången! Tror du att det är så roligt kanske att köpa sin skinka i skivor från köttdisken, och att äta sin julmiddag med TV:n som sällskap” Rösterna försvann... Surrett av röster kring basarborden malde på.

Ingen verkade ha något glatt att säga. Alla talade mest om julbrådska och förberedelser för Aftonen. På Aftonen skulle allt vara klart, och då skulle det trevliga börja, förstod Mucia. Men varför det tvunget skulle vara så trevligt, förstod inte Mucia. Blev det trevligare att träffa moster Klara bara för att det är jul? Smakade skinkan hos ensamma farbror bättre framför TV:n bara för att han visste att andra åt sin julmiddag i andra hem?...

Mucia funderade vidare. Hennes morbror Mustav, som bodde under altaret och var en mycket bildad mus brukade ibland berätta de märkligaste saker som han hade hört prästen berätta. Och senast igår talade han om nånting som hette julens budskap. Det handlade om några svårtuggade ord som fridsfurste, om frihet för de förtryckta, om ett nådens år från Herren...

Borde det inte gälla just människorna på basaren? Att nåden som morbror Mustav brukade tala så mycket om, den som gällde både möss och människor, betydde att alla fick känna sig just så lessna eller glada som de var. Nå, brukade morbror Mustav säga, handlar inte om vad vi tror eller känner, utan om vad Gud känner för oss! Och det vet ju minsta musunge att Gud som har skapat hela jorden älskar alla, både stora och små! Just på julen är det ju som människorna borde ha lättast att begripa det, när Gud kommer dem så nära som ett litet barn! Men det tycks vara svårt det där!

Nåja, tänkte Mucia och gäspade för sig själv, kanske människorna märker hur det är när julaftonen kommer. Jul blir det ju i alla fall, vad de än tycker om den saken.

Och Mucia knuffade till sin bror med nosen, och försiktigt slank de två mössen ned från bordet, upp på scenen och vidare ut genom råtthålet i östra gaveln. Och ute föll snön så tätt att ingen såg två små skuggor som försvann över backen vidare upp mot kyrkan.

Monica Heikel-Nyberg

”Jag vill minnas det vackra i livet”

Märtha Kevin, f. Wikstedt, är ekenäsbo, men har starka rötter i hembygden i Porkala. Hennes barndomshem Oise, som numera är hennes sommarställe, ligger i Lillkanskog. Namnet Oise har estniskt ursprung, ”oisu” betyder vildros.

Som många äldre kyrkslättbor upplevde också Märtha evakueringen av Porkalaområdet 1944. Två år tidigare hade fiskarfamiljen Wikstedt på Märthas 11-årsdag våren 1942 fått det tunga beskedet att Märthas 19-åriga storebror Eiler hade stupat.

– I jämförelse med många andra hade vi det ändå ganska enkelt att evakuera, vi hade ju båtar och behövde inte forsla våra saker med häst och kärra långa vägar. En fiskarfamilj på den tiden hade också ganska lite ägodelar. Vi kom till Lappvik – lappviksborna hade själva varit med om Hangöområdets evakuering, så vi kom bra överens. Men vår hund Tito, som satt på akterdäck då vi körde bort från Oise hösten 1944 och ylade hela vägen, kände sig aldrig hemma i Lappvik utan försvann. Han försökte nog ta sig tillbaka hem, för han var mer fäst vid sin boplats än vid sina ägare.

Märtha Kevin är i år aktuell genom filmen **Tuntematön emäntä**, som lyfter fram ”den okända bondhustrun” och berättar om kvinnornas hårda slit på hemmafronten under krigsåren. Hon har också berättat om den här tiden bl.a. i den nyutkomna boken **Porkala Udd**.

– Det är bra att kvinnorna på hemmafronten lyfts fram. I filmen har man använt mitt fotoalbum, alla fotografier från Eilers begravning är med, berättar Märtha. När jag såg filmen kom jag precis ihåg hur det var då.

– Vid evakueringen var jag 13 år och oroade mig över hur mina gamla föräldrar skulle klara sig. Ändå var de ju inte alls gamla, mamma var 47 och pappa var 49 år! Men det var ju Eiler de hade satsat på, jag var ju ingen fiskare och kunde inte ens mjölka! I Lappvik hade mamma och pappa fyra kor, mamma sålde mjölk till grannarna och en gång när mamma och pappa var borta skulle

*”Oisemor”
Märtha Kevin.
växte upp i Lillkanskog och är fortfarande Porkalabo i själ och hjärta, trots att hon numera bor på Brunngatan i Ekenäs.*

jag mjölka. Men kon ville inte ”ge ner” åt mig, så jag fick gå till butiken och köpa mjölk!

Vid återkomsten till Oise 1956 fanns det ingenting kvar av husen, trots att Märtha hösten 1944 vid avfärden hade försökt ”muta ryssarna” genom att duka vackert med sin dockservis.

– Jag tyckte att jag var så stor att jag inte behövde dockservisen, och var så barnslig att jag trodde att ryssarna skulle bli glada och inte fara illa fram med vårt hem.

Enkel skärgårdsjul

Livet i skärgården strax före och under kriget var strävsamt, slitsamt och enkelt. Också julfirandet var enkelt.

– Julgranen togs in först i skymningen på julaftonen. Ingen dag var så lång som den och jag hann många gånger fråga: ”När blir det mörkt?”

när jag väntade på att pappa skulle bära in granen och sätta stjärnan i toppen. Vi hade levande ljus i granen, vi fick el först några år före evakueringen. Vi hade inte ens ljushållare, man vek kvisten runt ljuset och snurrade runt med fiskargarn. Vi hade tunna glasbollar i granen och jag tror att jag varje år söndrade någon boll! Flaggor hade vi också, men den tyska flaggan brände jag i köksspisen, jag måste ha hört någon vuxen tala illa om tyskarna.

– Maten bestod av potatislåda, kålrotslåda och jag tror att vi också hade morotslåda. På julaftonsdagen åt vi lutfisk, men skinka hade vi inte. På julaftonskvällen serverades ett halvt grishuvud, men inte med äpple i munnen, minns Märtha. Huvudmålet åt vi när mamma och pappa kom in från ladugården. Skinka från den egna grisen åt vi först vid påsk, den palvades och

sparades till dess. På juldagen åt vi ugnsgädda fylld med ris och plommon. Möjligen åt vi också risgrönsgröt på julaftonsmorgonen, men i den gröten fanns inte någon mandel.

– Julklapparna var anspråkslösa och till julkyrkan var det för lång väg. Vi gick inte annars heller ofta i kyrkan. Men predikanten Gunnar Bengtström, som var smed och som byggt bönehuset Karmel i Jolkby, där det fanns en skylt med ”Gud ser dig” på väggen, brukade hålla gudstjänster på Ramsö och Svartö på Obbnässidan. Ibland gick vi också till bönehuset i Friggesby, där stod det ”Gud är trofast” ovanför dörren.

Lång skolväg

– Jag gick varje skoldag ensam 4–5 kilometer genom skogen till Porkala folkskola. Jag var inte rädd för något djur, men när det blåste och suckade i granarnas grenar kändes det obehagligt. När det blivit is på ”pottarna” var det spännande att pröva om isen höll, fast mamma hade förmanat mig: ”Gå inte i pottarna så att vattnet går över kängskaften”. Jag hade ju bara ett par stövlar och ett par kängor. Jag gick på andra klassen när kriget bröt ut.

Äventyr på egen hand

När föräldrarna och storebror sysslade med sitt rörde sig Märtha på egen hand. Ett av hennes första minnen är att hon som femåring hittade en burk med rödmönja när mamma och pappa vilade middag.

– Den tog jag och målade bänken på utetuppen med! Jag var så stolt när jag var färdig och tog några steg bakåt för att beundra mitt verk. Sedan sprang jag iväg nöjd och glad. Men när pappa steg upp efter middagsvilan, gick till tuppen och hann sätta sig blev han fruktansvärt arg! Och om inte ryssarna hade rivit hela torpet med utetupp och allt skulle färgen nog ha suttit kvar än i dag, skrattar Märtha.

– Min bror Eiler hörde till Porkala paddlare och vann finska juniormästerskapet på 5 000 meter år 1940. Jag satt på bastuberget och tog tid när han paddlade. Pojkarna stötte också kula, hoppade höjd och kastade spjut, men när jag ville vara med fick jag ofta höra: ”Gå hem, du är bara i vägen!”

– Jag hade en egen liten roddbåt och någon hade sagt att fisken nappar bäst vid soluppgången. Jag brukade ro till Linlo och meta abborrar och när jag

blev sömnig sov jag i någon vassrugge. Ingen letade efter mig. Jag paddlade till doppinggrunden och plockade ägg och tog hem till mamma, som blandade med hönsägg och lagade plättar.

– Vi levde på naturens villkor, under kriget hade stadsborna ont om mat, men det hade inte vi, fast vi skar vass för att dryga ut fodret åt korna. Jag rodde ”vassekan” och mamma skar vass. Vi hade en kviga som på sommaren var på en holme med kvigorerna från Jeggars och var halvild när den fångades in på hösten.

Sista resan till Estland

– Pappa hade en stor båt som hette Neta och körde fisk från Makilo till Estland ännu efter vinterkriget. Då hade esterna det bättre ställt än vi och man kunde köpa kaffe, socker och sötsaker.

– Sista resan gjorde pappa sommaren 1940. En natt hörde vi skott från havet och mamma blev rädd och trodde att pappa råkat illa ut, men det var den estniska generalen Laidoner som hade försökt fly. Båten sköts i sank, Laidoner fångslades och skickades till Sibirien. Följande morgon ringde lotsarna från Rönnskär: ”Vi ser Neta!” Pappa hade med sig kaffe, en stor sockertopp, en tvåkilos påse kakaopulver och karameller, fyrkantiga räfflade chokladdragéer och en plåtburk med fruktkarameller. Burken finns ännu kvar, och lite av kaffet, för det sparade mamma ”för då blir vi inte utan?”

Levde och dog som fiskare

Efter att Porkala kom tillbaka 1956 återvände Märthas föräldrar till Oise där nya hus byggdes.

– Pappa var fiskare i hela sitt liv och dog som fiskare, 76 år gammal. På morgonen 7 december 1971 tog pappa och mamma upp nät vid Fjärdholmen. Det blåste hårt och pappa överansträngde sig. Båten gick på grund och stjälppte, mamma simmade och lyckades ta sig upp på ett skär. Pappa var död redan då båten gick på grund, han reagerade inte när mamma ropade ”Vi far på land!”

– Min svärmor hade dött natten innan och när jag ringde till mamma och pappa för att berätta fick jag inget svar. Jag for till Oise, huset var tomt, kaffe pannan stod på bordet, men den var kall och den ena båten var borta. Jag ringde till sjöbevakningen, Pelle Häggblom svarade och sa att ”Edvin klarar sig nog på sjön”, men lovade fara ut och söka.

Också min farbror Sven och fiskaren Rönberg från Obbnäs kom med.

– Halv nio på kvällen hittades den omkullvälta båten och en rock på skäret där mamma sedan halv nio på morgonen suttit i en ”rysskoja”. Hon hade försökt vifta med en trasa så att Margit på ön Hormus mitt emot skulle se henne, men det blir fort mörkt i december. I kojan fanns tändstickor, men de var fuktiga och det gick inte att tända eld. Underligt nog blev mamma inte ens förkyld, men senare fick hon en hjärtinfarkt, som var en följd av att hon kämpat för sitt liv.

– Pappas kropp hittades först 18 december, 700 meter från olycksplatsen, efter att man draggat i 11 dygn. Han begravdes vid nyår 1972. Mamma bodde sedan hos oss i Sjundeå. Hon dog fyra år senare av en sjukdomsattack då vi var i Porkala.

Vi möttes i kyrkan

I 48 år var Märtha gift med Kurt Kevin, som dog 1999. De två döttrarna bor i Norge och på Åland. Kurt och Märtha bodde i Sjundeå i 32 år och jobbade på skattebyrån. Efter flyttningen till Ekenäs jobbade hon på skattebyrån där. Att den ungdomliga Märtha har fyllt 80 och har barnbarnsbarn är svårt att tro, och det strålar om henne när hon berättar att hon sedan tre år tillbaka är förlovad och upplever en ny lycka i sitt liv.

– Jag går gärna i kyrkan och här i Ekenäs bjuds det på kyrkkaffe i kyrkan. En söndag träffade jag en mansperson som sa han hette **Berndt Strandberg**. Det visade sig att vi är födda samma år, båda bodde på Brunnsgratan och båda har rötter i skärgården, jag i Porkala och Berndt på Kalvön i Sjundeå. Jag hade nog inte mera tänkt blanda in mig med någon karl, skrattar Märtha, men det dröjde inte länge innan vi insåg att vi passar mycket bra ihop. Tillsammans har vi fem barn, 11 barnbarn och tre barnbarnsbarn – inte illa på så kort tid! Och att vi träffades i kyrkan, det ordnades nog uppifrån!

– Jag vill minnas det vackra i livet – jag är tacksam för det jag upplevt, för att jag är i någorlunda bra skick, kan köra bil och orkar röra på mig. När jag kommer till Oise och sätter mig på bryggan känner jag att här hör jag hemma. Här får jag frid.

Sheila Liljeberg-Elgert

I januari börjar vi igen!

Dagklubbarna börjar

Må 9.1 kl. 9–12 i Lyan. Prästgårdsbacken 5.

Må 9.1 kl. 9–11.30 i Masaby kyrka, Tinavägen 4.

Ti 10.1 kl. 9–11.30 i Röda Stugan, Prästgårdsbacken 9.

Ti 10.1 kl. 9–12 i Oitbacka FBK, Kauhalavägen 4.

Efter jullovet börjar **Eftis** må 9.1.

Föräldra-barngrupperna

Ti 10.1 kl. 9.30–11.30 i Lyan, Prästgårdsbacken 5.

To 12.1 kl. 9.30–11.30 i Stor-Raula, Evitskogsvägen 150.

Söndagsskolorna

Lö 11.2 kl. 10–11 i Lyan, Prästgårdsbacken 5.

Sö 12.2 kl. 10–11 i Masaby kyrka, Tinavägen 4.

Sö 12.2 kl. 10–11 i Veikkola församlingshem, Sportvägen 1.

Sång och rytmik för knattar

börjar on 11.1 i Lyan. För barn i åldern 1½–4 år. En förälder är alltid med och deltar tillsammans med barnet. Också mindre syskon kan närvara.

Klubbar för skolelever

börjar on 18.1 i Sjäkulla skola, Sjäkullavägen 285.

Innebandy kl. 17.30–19. Träslöjd kl. 19–20.

Körerna

On 11.1 kl. 17.30–19 Mikaelikören i församlingshemmet, sal 7.

Må 16.1 kl. 15–16 Ungdomskören i församlingshemmet, sal 7.

Grupperna i Oasen

Måndagsgruppen må 16.1 kl. 11.30–14.30. Varje måndag förutom månadens första måndag fram till vecka 20.

Tisdagsgruppen ti 17.1 kl. 10–14. Alla tisdagar fram till vecka 20. Eventuella frågor och info om grupperna, ring Gunne Pettersson tfn 2955 6289, 0500-462 243 eller Birgitta Lindell tfn 2955 6288, 050-376 1489.

Kom med i det som passar just dig:

Dagklubbar, eftis, föräldrabarngrupper, söndagsskolor, sång och rytmik för knattar, klubbar för skolelever, ungdomsarbete, körer, grupperna i Oasen, seniorgruppen, sång och bön, bibelgruppen, kontaktgruppen, tovningsgruppen, slöjdgruppen...

Seniorgruppen

börjar må 16.1 kl. 13.30–15 på Mikaeligården. Därefter varannan måndag.

Ungdomsarbetet

i Kyrksläotts svenska församling

Information finns på

hornan.fi

&

 Hörnan

Sång och bön

börjar må 9.1 kl. 18.30 i koret i Kyrksläotts kyrka. Därefter varannan måndag t o m 28.5.

OBS! Ingen samling 6.2, 20.2, 2.4.

Bibelgruppen

börjar ti 10.1 kl. 18.30–20 i Hörnan, Sockenstugustigen 2. Därefter varje tisdag. Vi läser ett kapitel i Bibeln och diskuterar de frågor som känns aktuella. Nya medlemmar välkomnas!

Kontaktgruppen

börjar ti 17.1 kl. 14–15 i Servicecentralen, Rågrändan 3. (Ingångsaulan vid hissen till bostäderna.) Därefter varannan tisdag. Prat, stickning (för den som vill), kaffe m.m. Välkomna från hela centrumområdet!

Tovningsgruppen

börjar ti 17.1 kl. 17 i Oasen, Prästgårdsbacken 11 C. Därefter varannan tisdag t o m 27.3 (våravslutning). Vi tovar ylle, diskuterar böcker och får veta mera om Kyrkans Utlandshjälp.

Slöjdgruppen

börjar lö 21.1 kl. 13–16 i Sjäkulla skola, Sjäkullavägen 297. Därefter varannan lördag.

Biltransport ordnas kl. 12 från församlingshemmet i Kyrksläotts centrum. Retur efter slöjden. Behöver du skjuts från annan plats, kontakta Rune ”Stakan” Lith tfn 0500-687 023. Nya medlemmar välkomnas!

Missionsbasar på Stor-Raula

Sö 22.1 kl. 14 på Stor-Raula i Lappböle, Evitskogsvägen 150. Andrey Heikkilä berättar om arbetet i Ryssland, Keltto och Ural. Försäljning av hembakat m.m. Servering. Lotteri. Lyckohjul. Bil från Mikaeligården kl. 13.15 via bussterminalen – församlingshemmet – Volsvägen – Stor-Raula. Retur efter basaren.

Diakonimottagning

Öppen mottagning torsdagar kl. 9–11 i Oasen, Prästgårdsbacken 11 C.

Diakon Gunne Pettersson tfn 0500-462 243 eller gun.pettersson@evl.fi
Diakonissan Birgitta Lindell tfn 050-376 1489 eller birgitta.lindell@evl.fi

Familjerådgivningscentralen i Kyrkslätt

upprätthålls av församlingarna i samarbete med Kyrksläotts kommun. Tidsbeställning: Ulla Andersson, tfn 2955 6350. Raimo Virtanen, tfn 2955 6360. må–fre säkrast kl. 13–14. Besöken är avgiftsfria och familjerådgivarna har tystnadsplikt.